

Ara, el que més greu li sap és la pèrdua de la seva fidelíssima màquina. Altres vegades també li havia anat d'un pèl, però sempre algú havia pogut apedaçar aquell estrambòtic automòbil i l'andròmina havia tornat a córrer. La història del cotxe el conduïa a les primeres escenes de la infància, allà on la memòria semblava aturar-se.

I entre tots els records, la figura de l'àvia envoltada pels néts que traïen, amb la consegüent cridòria, l'aparició del cotxe al fons del camí del jardí. Després l'excursió al molí i l'expedició a la vinya del pobre pagès. Allà, amb l'oïda parada per no ser sorprès, l'assalt a un raïm massa verd i a uns préssecs massa madurs que li produïren l'única sensació poc màgica d'aquell dia ja tan llunyà.